

[Steen.]

hvilke kommunalbestyrelser man kunne udsættes for at få her i landet, hvis denne lov blev gennemført, og jeg forstod, at det ærede medlem i sin udredning nåede til, at man kunne komme ud for, at flertallet i kommunalbestyrelserne bestod af folk, der ikke var ansat i skat, ikke svarede skat og ergo ikke havde nogen som helst interesse i kommunens økonomi, og det ærede medlem gik videre, da han nu var kommet ind på den linie, og skitserede for os, at man kunne jo risikere at få en kommunalbestyrelse udvalgt blandt de svagest begavede indenfor kommunen. Det sidste vil jo altid bero på et skøn, men jeg tror at turde sige, at efter den almindelige bedømmelse, man anlægger rundt i landets kommuner, vil noget sådant lige så lidt komme til at foreligge i fremtiden, som det hidtil har gjort.

Så konstruerede det ærede medlem — og jeg understreger „konstruerede“ — et modsætningsforhold mellem udtalelser fremsat af mig ved første behandling og det ændringsforslag, som jeg er medforslagsstiller til, vedrørende restancernes indflydelse på valgrettens bevarelse, og det ærede medlem brugte et ikke ukendt trick, som jeg synes det ærede medlem godt kunne have undladt, idet han med hensyn til et lille, sammenhængende afsnit af min tale, hvor jeg behandlede dette spørgsmål, ganske så bort fra den første halvdel og alene holdt sig til det sidste. Selvom det ærede medlem gør det, holder hans argumentation aldeles ikke. Det, jeg ved den pågældende lejlighed sagde, og som jeg her gengiver efter hukommelsen — jeg ved, at det ærede medlem sidder med talen, så han har lejlighed til at følge med — angående spørgsmålet om skatterestance, var, at vi, som jeg ved tidligere lejligheder havde givet udtryk for, var af den rent principielle opfattelse, at skattebetaling og valgets udøvelse burde være uafhængig af hinanden, men, føjede jeg til: jeg erkender, at jeg har ladet mig påvirke af de meget stærke ønsker, som jeg ved findes hos dygtige, retsindige kommunalmænd, om at bevare denne ordening, fordi den for dem betyder, at de umiddelbart forud for valgene får adskillige skattebeløb ind; som det ellers har været vanskeligt at inddrive; men da det hele ligger så

hårdt, som jeg skønner det gør, er det rimeligt, at vi ser på det i et udvalg, så vi kan undersøge, hvor meget hold der er i det. Det var det, jeg sagde ved den pågældende lejlighed, og så bad jeg det ærede medlem gøre stillingen op.

Jeg er medforslagsstiller til et ændringsforslag, som betyder en afgørende og stor imødekommehed overfor det, der var blevet sagt af visse erfarne kommunalfolk, og som havde gjort et vist indtryk på mig; at man som principiel ordning bevarer dette, at skatten indenfor et nærmere betegnet tidsrum skal være betalt; men vi har heri indført to lempelser, hvor såvel konservative som venstre er medforslagsstillere til den ene. Det er den, der vedrører forholdet i det øjeblik, den indenfor ægteskabet, i almindelighed manden, som hæfter forskatten, afgår ved døden, eller når ægteskabet på anden måde opløses. Den bestemmelse har fået tilslutning. Den anden, som man angreb, og som jeg anser for fuldkommen rimelig og naturlig, angår personer, der er kommet i skatterestance på grund af forhold, der let kan forekomme, og som man selv kan komme til at opleve, nemlig at en borger i kommunen har stået i en virksomhed og har tjent betydelige beløb, er sat i skat derefter og står med en stor skattebyrde, men forretningen går ikke længere, som den gik en tid, indtægterne svigter og dermed skattebetalingsevnen. Der kan være mange grunde dertil. Vedkommende er kendt som en dygtig, initiativrig og iøvrigt pligtopfyldende mand, og han går så til sin kommunalbestyrelse og siger: jeg kan ikke nu betale den skat, jeg er pligtig til at betale, men hvis jeg kan få en ordening om at betale så og så meget om måneden, så håber jeg at kunne klare det, og man træffer så en ordening ud fra sit kendskab til manden, og jeg understreger, at det i hvert fald er en frivillig sag for kommunen. I sådanne tilfælde ønsker jeg ikke, at den pågældende skal betegnes med ordet „skatterestant“ og falde ind under den argumentation, kommunalfolk i almindelighed anvender: at det er uefterrettelige folk, det er folk, som er ligeglade, og som man derfor vil have det middel overfor.

Det er, hvad jeg har at sige om dette forhold. Jeg tror, at det ærede medlem ved nærmere eftertanke vil erkende, at